

משהו עם "להשרף"

שכבת לחות כיסתה כל מילימטר מפניו של הסטודנט. בקרבתו ישב מר וישינסקי, שעון לפנים על כורסה מפוארת המזמינה התרפקות לאחור. מרפקו הימני נח על ברכו וכף ידו הפרושה לפתה במלואה את פרצופו. הוא לא זע כבר דקה שלמה ונשימותיו דמו לאלה של אדם מת. ביניהם עמד מלבן בווער על כן ציורים מלכותי. שקט השתרר בקהל והצלילים היחידים שנשמעו היו רחשי פצפוף קלים של לקה וגבשושיות צבע נשרפות.

"סליחה, טעות" היו המילים האומללות שנשמעו במערכת ההגברה מגרוננו המיובש של הסטודנט.

רגע לפני כן עמד מר וישינסקי בזרועות פרושות לצדדים, נהנה ממחיאות הכפיים הממלאות את אולם התאטרון. הוא חש בהתרגשות המתפרצת מתוכו. הוא דמיין את העיניים מבעד לזרקורים המסנוורים סורקות את צידי הבמה בחיפוש אחר היצירה המדוברת העתידה להופיע, היצירה שכולם חיכו לראותה. עבודתו הדרמטית ביותר.

רגע לפני כן כחכך מר וישינסקי בגרונו ללא הצלחה ופתח בקול צרוד: "מה שהגעתם לראות היום, הוא ציור חד פעמי, יצירתי הדרמטית ביותר." מחיאות כפיים. שקט. "אין מקום מתאים יותר להציג את היצירה הזו, מאולם רובינא בתאטרון הלאומי." מחיאות כפיים. שקט. "התאטרון הוא חגיגתו של ההווה, עולם המונפש לנגד עינינו ואז מתקלה, נשרף, עולה בלהבות, מת בתום הערב, יחד עם מחיאות הכפיים." מחיאות כפיים מהוססות. שקט נבוך. סדרת שיעולים מאחורי הקלעים. "היצירה שלי 'חגיגתו של ההווה' תהיה, כפי שהזכרתי - חד פעמית, כמו ההווה, כמו החיים." מחיאות כפיים - "ובסופו של הערב, היא הולכת להשרף!" הצטרד מר וישינסקי מעל רעש המחיאות ונעמד.

באותם רגעים, מאחורי הקלעים, ניגב סטודנט מיזוע את פניו במטלית לחה זה מכבר. הוא בדיוק הודה בינו לבין עצמו בכך שהוא בלי ספק הגיע למסקנה הכנה והבלתי מתפשרת שהוא כנראה טיפה לחוץ, ובעיקר מאוד לחוץ, בלי ספק, וגם מבולבל. הוא נטל כדור, לא ברור מאיזה סוג. זה לא עזר, או אולי כן, אבל זה לא עזר. הוא עצם את עיניו וניסה להרגיע את נשימותיו. הוא הרגיש את לבו נוגח בחזהו מבפנים וזכר במילותיו של מר וישינסקי: "כמה פעמים אפשר לחזור על זה? פשוט תעשה את העבודה שלך!". הוא ניסה להיזכר בפקודה המקורית ללא הצלחה. הוא שם לב שלא נשם כבר שניות ארוכות והרחיב בבהלה את ריאותיו לנשימת מצוקה. פרץ שיעולים גרוניים יצא ממנו כמו להקת שדים והוא שתה את שארית המים מבקבוקו, לא לפני שנטל כדור נוסף - אולי מסוג אחר, אין לדעת. הוא ידע מה הוא צריך לעשות, אבל למען האמת לא בדיוק. לפתע מחיאות הכפיים מהאולם התגברו והוא שמע את קולו של מר וישינסקי מעל הכל, פוקד עליו באופן ברור - יחסית - משהו עם 'להשרף'. הוא נזכר במצית, הוא נזכר בשמן, הוא הסיר את הבד מעל הציור, הדליק, והתפרץ לבמה.